

Česko, krajina posedlá běsy z Východu

Petr Havlík, Svobodné fórum 14.12.2018

Mnozí si často klademe otázku, jak je to možné, že u nás o vládě rozhodují komunisté, že lidé volí populisty, xenofoby, milovníky starých normalizačních pořádků a fanoušky ruské a čínské produkce. To oni mají dnes vládu, pohodlnou většinu v parlamentu a svého prezidenta. Svádět to jen na ty ostatní partaje, které tento kurs nevyznávají, s tím, že ony je svými předchozími chybami zrodily je laciné a neodpovídá to realitě. Ten problém je mnohem hlubší a souvisí zejména s vývojem naší země ve druhé polovině uplynulého století. Československo bylo a stále je pro Sovětský svaz, a posléze Rusko, takovou jejich přirozenou předsíní na Západ. Bylo a je sférou jejich vlivu, tedy i oba nástupnické státy ČR a SR. Ruští bohatíři nás na závěr svých bujarých večírků nazývají spíše rohožkou než předsíní. Právě u nás proběhla nejdůslednější sovětizace území po druhé světové válce. Na rozdíl od Polska či Maďarska u nás došlo k totálnímu znárodnění úplně všeho a úplně všech, včetně duší obyvatel našeho státu. Stopy této plošné loupeže jsou na naší zjizvené krajině patrné dodnes. Po roce 1948, a poté po roce 1968, kdy nás na více než dvacet let „navštívila“ plně ozbrojená sovětská vojska, emigrovali statisíce lidí, kteří nechtěli žít v nesvobodě. Ta velmi důkladná sovětizace započala již v dubnu 1945, a to v přímé režii sovětských poradců. V článku IV. Košického vládního programu se píše, že vláda Československé republiky bude od počátku uplatňovat praktickou součinnost se Sovětským svazem, a to ve všech směrech – vojensky, politicky, hospodářsky i kulturně. V článku XV. se uvádí: „Proto bude z našich učebnic a pomůcek odstraněno vše, co tam bylo antisovětského. Mládež bude náležitě poučována o SSSR. Ruský jazyk bude proto v novém učebním plánu z cizích jazyků na prvním místě. A bude postaráno i o to, aby naše mládež nabyla potřebných vědomostí o vzniku, zřízení, vývoji, ekonomii a kultuře SSSR. Na univerzitách k tomu účelu budou zřízeny i nové stolice: dějin SSSR, ekonomiky SSSR a práva SSSR.“ Rytířem smutné postavy tohoto období byl Edvard Beneš. Několik týdnů před jeho smrtí 19.8.1948 s ním vedla v jeho domě v Sezimově Ústí rozhovor paní Posse-Brázdová. Beneš řekl tato slova: „Dlouho jsem věřil, že alespoň Gottwald mi nelže, ale nyní vidím, že lžou všichni bez výjimky, kdo je komunista je lhář – je to společný rys všech komunistů, a zejména komunistů ruských. Mou největší chybou bylo, že jsem doposledka odmítal věřit, že mne Stalin chladnokrevně a cynicky obelhával, jak v roce 1935, tak i později, že jeho ujišťování mne a Masaryka bylo úmyslným a cílevědomým podvodem.“ Od roku 1945 nás do roku 1989 dělilo dlouhých 44 let, které poznamenaly tři generace a zásadním způsobem poznamenaly i genofond našeho národa. Mnohé elity byly a jsou nenávratně pryč. Sovětský model existence stavěl na oslavě průměru. Průměrní vládli s průměrnými a zprůměrovali vše ostatní. Kdo vyčuhoval byl nemilosrdně perzekuován. To, aby nikdo nenarušoval klid na práci. Byl jasně definovaný nepřítel a bylo dost mávátek v průvodech. Několik let uvolnění v druhé polovině šedesátých let bylo krutě smazáno následující ponižující normalizací, která cíleně lámala páteře. Neřestí se stávaly ctnostmi a naopak. Vítězily lež a strach. Hlavní devízou normalizačních kariéristů byla bezmezná loajalita s režimem, patřičná elasticita a bdělost při obraně socialismu (chápej to jako schopnost a ochota práskat). Dnes máme jednoho z nich premiérem. To je „hezký“ oblouk novodobých českých či spíše slovensko-českých dějin. Mimochodem, v Československu působilo v dobách normalizace údajně více než 7 tisíc agentů a spolupracovníků KGB a GRU.

Není bez zajímavosti, že strýček dnes populárního ošetřovatele a řidiče Babiše juniora Pětí Alexejeviče Protopopova gaspadin Andrej Oskarovič Protopopov působí od 90 tých let v pozici vedoucího v hlavním oddělení vnitřní politiky prezidenta Ruské federace. Svět je malý a o náhody není nouze. Některé zápletky připomínají parodie na špionážní filmy. Podobný pocit jsem měl, když jsem viděl ruské špiony, kterak se vydávali za turisty, hledající svého krajana Skripala. Ještě, že nám to Miloš Zeman vysvětlil, jak to vlastně bylo. A ti čeští zpravodajci trpí podle televize Barrandov nějakou nesmyslnou ruskou a čínskou fobií. Podobně jako kdysi elitní policisté při legendárním zásahu v Praze U Holubů.

Dnes už nejde o nějaký nesmiřitelný souboj ideologií, tedy duel mezi kapitalismem a socialismem. A možná to nebylo nikdy to hlavní. Komunismus je, více než o ideologii, o schématech jednání a myšlení. Ten zásadní střet se odehrává mezi svobodou a nesvobodou, mezi nezpochybnitelnými fakty a manipulací, mezi liberální demokracií a autoritativní vládou tvrdé ruky, mezi volnou a férovou soutěží a korporátní nadvládou uchvatitelů moci. Jinými slovy – je to střet mezi civilizovaným způsobem správy území a barbarským vládnutím, tedy mezi Západem a Východem. To je to oč tu kráčí. Samozřejmě lze namítnout, že v té či oné východní říši mohou být hrdi na různé historické postavy a jevy. To je jistě pravda. I já mám rád ruskou literární a divadelní klasiku nebo dávnou čínskou poezii, ale to nesouvisí s tím, jaký způsob vlády převládl v obou říších ve dvacátém století, a jaký je jen ve zmodernizované podobě uplatňován ve století jednadvacátém, a to vůči vlastním občanům, sousedním zemím i celosvětovému společenství. Vidíte pane Nohavico! My bychom měli být solidární s ruskými a čínskými ochránci lidských práv, a ne se klanět před jejich věrchuškou, které tato práva pošlapává.

Naše trpká historická zkušenost by nám měla být dobrou navigací. Jenže nesmíme mlčet a nechat si vše líbit. To barbarům vyhovuje. Dnešní komplikovaný a málo srozumitelný svět mohou zachránit jen lidé vzdělaní, informovaní a zároveň odvážní. Bez vzájemné důvěry a vzájemného respektu se boří všechny vztahy, ty přímé i ty nepřímé, osobní i celospolečenské. Bez respektu k jinakosti nikdy nepochopíme ty na druhé straně stolu, a to pak někdy bývá nebezpečně blízko ke konfliktům, které mohou mít nedozírné konce, jež barbarům vyhovují. Mnohé dnešní sváry v Evropě někdo (kdo asi?) organizuje, řídí i platí. Proč? Odpovídá to barbarské logice – čím hůře jinde, tím lépe pro ně. Chraňme se před barbary všeho druhu, a o to více pěstujme užitečné vztahy s těmi, kteří jsou schopni upřímného dialogu a mají k němu vůli. Nenechme si od barbarů vzít naději. To ona je pilířem světa.

Nenechme České republice nálepku země, kterou ovládají běsy z Východu. Bohužel, mix ruské gubernie a čínské kolonie není tak úplně nereálný. Je to pozvolný, plíživý a dobře maskovaný proces. Můžeme tomu říkat hybridní válka, kterou nám někdo vyhlásil a ochočil si k tomu některé naše různě mocné spoluobčany.

Doplňěk redakce

Česko, krajina, dnes postižená také běsy byrokracie, manipulacemi oligarchů a utajovanými geopolitickými požadavky i ze Západu.